

III. Det var tanken, at USA sammen med en række andre lande, straks efter, at de administrerende magter havde redegjort for deres stilling til spørgsmålet, ville fremsætte et resolutionsforslag vedrørende fransk Cameroon. Da de afro-asiatiske lande imidlertid under generaldebatten gik ind for at behandle britisk og fransk Cameroon under ét på indeværende samling, besluttede den amerikanske delegation sig til ikke at fremsætte det påtænkte resolutionsforslag. Inden for den afro-asiatiske gruppe opstod da tanken om at afholde en ekstraordinær plenarforsamling i slutningen af februar 1959. Da den britiske repræsentant i sit indlæg den 15. november 1958 selv havde berørt tanken om en ekstraordinær plenarforsamling i 1960, for så vidt angår britisk Cameroon, indledte Storbritannien, Frankrig og USA underhåndsforhandlinger med den afro-asiatiske gruppe om betingelserne for en samling i 1959. Da forhandlingerne efter 3 dages forløb brød sammen, fremsatte Indien m. fl. dels et kort resolutionsforslag om indkaldelse af en ekstraordinær samling den 20. februar 1959, dels et forslag, der i realiteten tilsigtede at skabe grundlag for en beslutning på den ekstraordinære samling om gennemførelse af et fuldstændigt amnesti for det forbudte parti (UPC), inden der afholdtes folkeafstemning om de to territoriers fremtid.

USA foreslog, at debatten om Cameroon skulle afbrydes, indtil delegationerne havde haft lejlighed til at indhente instruktioner fra deres regeringer. Samtidig ventilerede den amerikanske repræsentant i udvalget tanken om at lade generalsekretæren forhøre sig skriftligt i midten af februar 1959 om medlemsregeringernes stilling til spørgsmålet om indkaldelse af en ekstraordinær samling. Dette forslag opfattedes af de afro-asiatiske lande som et forsøg på at forhindre afholdelsen af en ekstraordinær samling, og forslaget blev nedstemt, idet 34 stemte imod (de afro-asiatiske lande), 29 stemte for (heriblandt de nordiske lande), medens 9 (herunder Columbia, Panama, Uruguay, Pakistan, Irland og Island) undlod at stemme. Fra dansk side afgav man en kort stemmeforklaring gående ud på, at den danske delegation havde stemt for det amerikanske forslag om udsættelse, fordi

delegationen endnu ikke havde modtaget instruktion fra sin regering i spørgsmålet om afholdelse af en ekstraordinær samling.

Efter USA's forslag om udsættelse af forhandlingerne var blevet nedstemt, besluttede de administrerende magter at opgive modstanden imod tanken om indkaldelse af en plenarforsamling i februar 1959. Årsagen hertil var formentlig den, at Storbritannien allerede havde indstillet sig på nødvendigheden af en ekstraordinær samling i 1960, for så vidt angår britisk Cameroon, og derfor ikke var i stand til at rejse vægtige principielle indvendinger imod en samling i februar 1959, selvom en sådan formentlig ville forringe mulighederne for at vinde forståelse for Storbritanniens ønske om at give befolkningen i britisk Cameroon mulighed for under rolige og mere afklarede omstændigheder at træffe sit valg om tilslutning til Nigeria eller tilslutning til fransk Cameroon. Frankrigs stilling påvirkes af, at premierministeren for fransk Cameroon, M. Ahmadou Ahidjo, i sin tale i 4. udvalg havde udtalt sig til fordel for folkeafstemning i begge territorier i 1959, formentlig tildels fordi repræsentanter for det forbudte oppositionsparti i udvalget som „petitioners“ var gået stærkt ind herfor samt for tanken om „ét Cameroon“. Efter at de afro-asiatiske lande havde ændret de to tidligere fremsatte resolutionsforslag, således at de blev antagelige for Frankrig, blev de to forslag enstemmigt vedtaget af udvalget. I henhold til første resolution besluttedes det at genoptage 13. plenarforsamling den 20. februar 1959 for udelukkende at behandle spørgsmålet om fremtiden for formynderskabsområdet Cameroon under fransk administration og Cameroon under britisk administration. I det andet resolutionsforslag anmodes formynderskabsrådet om at undersøge så tidligt som muligt på sin 23. samling beretningerne fra De Forenede Nationers mission (til Cameroon) og at fremsende beretningerne med sine bemærkninger og rekommandationer til plenarforsamlingen ikke senere end 20. februar 1959, således at plenarforsamlingen er i stand til efter konsultation med de administrerende magter at gennemføre de nødvendige skridt for opnåelsen af formålene med formynderskabssystemet i de to formynder-